

Όσα φέρνει ο Άνεμος

Βάλια Μπουζοπούλου, Α3

“Τί κοιτάς, νεαρέ;”

“Τη Γη.” απάντησε χωρίς να κοιτάξει αυτόν που του μίλησε.

“Και τί το ενδιαφέρον βρίσκεις στη Γη;”

Ο νεαρός ανασήκωσε τους ώμους και γέλασε κοφτά.

“Κοίτα τους πώς έχουν όλοι κλειστεί στα σπίτια τους. Πόλεις ολόκληρες μοιάζουν έρημες. Τα φανάρια αναβοσβήνουν άσκοπα στους δρόμους, δεν υπάρχει ούτε ένα αυτοκίνητο. Απόλυτη σιωπή στον γαλαζοπράσινο πλανήτη, σαν έχει πατήσει κάποιος το κουμπί της παύσης και ο χρόνος σταμάτησε.”

Ο άγνωστος συνομιλητής πλησίασε και κάθισε δίπλα του στο αφράτο σύννεφο. Μόνο τότε κοίταξε ο νεαρός και αντίκρισε μια ξυπόλυτη κοπέλα που φορούσε ξεθωριασμένο άσπρο φόρεμα που έρχονταν σε μια παράξενη αντίθεση με τα μακριά μαύρα μαλλιά της. Τα σχεδόν σκληρά χαρακτηριστικά του προσώπου της σου έδιναν την εντύπωση πως πρόκειται για μια δυναμική προσωπικότητα.

“Καλά λες.” κούνησε το κεφάλι της συμφωνώντας. “Θα μπορούσε όμως να ήταν και χειρότερα.

Εγώ είμαι το χειρότερο. Με λένε Πανούκλα.” συστήθηκε περήφανα καθώς έτεινε το χέρι της για χειραψία.

“Με λένε Covid.” είπε ο νεαρός με τη σειρά του. “Είμαι 19.”

“Χμ, σε έχω ακουστά. Καλά τα πας για πιτσιρικάς, όμως τίποτα δεν συγκρίνεται με τα χρόνια της δόξας μου. Αιώνες έκαναν να με ξεφορτωθούν οι άνθρωποι.”

Ο Covid έγνεψε το κεφάλι του με σεβασμό. “Τιμή μου που σε γνωρίζω.”

“Παρομοίως. Δεν φαίνεσαι όμως τόσο επικίνδυνος όσο λένε...”

“Χα, αυτό θα το δούμε!” γέλασε αυτός. “Πάμε κάτω στη Γη, πάρε μόνο τα απαραίτητα.”

“Δηλαδή;”

“Την καλή σου διάθεση.”

Έδειξε με το δάχτυλο. “Εντοπίζω συνωστισμό.”

Η Πανούκλα χαμογέλασε λοξά. Πήδηξαν μαζί στο κενό ξεφεύγοντας από την ησυχία των σύννεφων. Βρέθηκαν σε ένα ζηηρό περιβάλλον με φασαρία και... συνωστισμό. Ο Covid σηκώθηκε και τίναξε τα ρούχα του. Είχε προσγειωθεί σε ένα παγκάκι δίπλα από έναν ηλικιωμένο. Παρακολούθησε τον άντρα να ακουμπάει με τα χέρια του το μπράτσο από το παγκάκι για να σηκωθεί και έπειτα να ισιώνει το μουστάκι του με το ίδιο χέρι.

Ο Covid χαμογέλασε με νόημα. “Αγνοούν την ύπαρξή μας επειδή είμαστε μικροσκοπικοί και δεν μας βλέπουν. Έλα, πάμε να ανέβουμε σε εκείνο το λεωφορείο.”

“Μα είναι μακριά και έτοιμο να φύγει.” παραπονέθηκε η Πανούκλα.

“Μην ανησυχείς. Ταξιδεύω και στον αέρα.”

Πιάνοντας την από το χέρι και με τον αέρα να τους μεταφέρει, μπήκαν αόρατοι μέσα στο λεωφορείο. Βολεύτηκαν πάνω σε μια χειρολαβή και άρχισαν να παρατηρούν τους επιβάτες. Οι περισσότεροι φαίνονταν να είναι εργαζόμενοι και μπορούσες να διακρίνεις τη σοβαρή τους έκφραση πίσω από τις μάσκες που φορούσαν. Κάποιες νεαρές κοπέλες στα πιο πίσω καθίσματα χασκογελούσαν και σπρώχνονταν, κερδίζοντας ενοχλημένα βλέμματα, ενώ δυο φίλοι μπροστά άκουγαν μουσική από τα ίδια ακουστικά. Μια γυναίκα χαμήλωσε τη μάσκα για να φάει στα κρυφά κάτι που έβγαλε από την τσέπη της.

Οι πόρτες του λεωφορείου ετοιμάζονταν να κλείσουν όταν ένας αργοπορημένος μεσήλικας πήδηξε βιαστικά ανάμεσά τους. Έκοψε το εισιτήριό του στα γρήγορα και αρπάχτηκε από τη χειρολαβή που κάθονταν ο Covid και η Πανούκλα. Το λεωφορείο ξεκίνησε.

Τα δυο μικρόβια βρίσκονταν ήδη πάνω στο χέρι του και χάζευαν έξω από το παράθυρο. Στη δεύτερη στάση ο μεσήλικας κατέβηκε από το λεωφορείο και σταμάτησε σε ένα περίπτερο πριν εξαφανιστεί μέσα σε ένα ψηλό κτήριο. Έχωσε το χέρι του μέσα στην τσέπη και έδωσε στον άνθρωπο του περιπτέρου ένα χαρτονόμισμα των πέντε ευρώ για αυτό που πήρε. Τώρα ο Covid και η Πανούκλα βρίσκονταν πάνω στο χαρτονόμισμα, μέσα στο ταμείο. Όμως δεν έμειναν για πολύ. Σύντομα το χέρι του ανθρώπου στο περίπτερο ξαναέβγαλε το χαρτονόμισμα για να δώσει ρέστα σε μια γυναίκα που το πήρε χωρίς δεύτερη σκέψη και το έβαλε στο πορτοφόλι της.

“Τσ, τσ, τσ... τί απρόσεχτοι άνθρωποι.” έκανε η Πανούκλα.

“Πού λες να μας πηγαίνει τώρα αυτή η κυρία;”

“Δεν θα αργήσουμε να μάθουμε.” αποκρίθηκε.

Όντως, σε λίγη ώρα μπορούσαν να ακούσουν τη φασαρία και τη βαβούρα μιας λαϊκής αγοράς με πολύ κόσμο... Η γυναίκα έβγαλε το χαρτονόμισμα από το πορτοφόλι και πλήρωσε για ένα κιλό ντομάτες. Ο Covid εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να ρίξει μια ματιά στον χώρο. Ο δρόμος σχεδόν πλημμύριζε από ανθρώπους! Μερικοί φιλοτιμήθηκαν να φορέσουν μάσκα ενώ άλλοι... όχι.

Μια ηλικιωμένη κυρία πλησίασε τον πάγκο με τις ντομάτες και διάλεξε τις καλύτερες που της επέτρεπε η όρασή της να βρει. Ο μυώδης άντρας του πάγκου της έδωσε ρέστα με το χαρτονόμισμα και οι μικροσκοπικοί φίλοι βρέθηκαν για ακόμη μια φορά σε ξένα χέρια. Μόνο που η κυρία φορούσε γάντια. Την άκουσαν κιόλας να κάνει παρατήρηση στον άνθρωπο του πάγκου επειδή δεν φορούσε μάσκα.

“Δεν υπάρχει κορονοϊός, κυρία μου, είναι ψευδείς ειδήσεις της τηλεόρασης.” απάντησε ο άντρας.

Ο Covid έσκασε στα γέλια. “Άκουσες τί είπε αυτός;”

“Ακόμη καλύτερα για μας.” είπε η Πανούκλα. “Έλα, ώρα για σερφ από χέρι σε χέρι.”

Το χαρτονόμισμα πέρασε από πολλά χέρια μέσα στη λαϊκή αγορά και τα μικρόβια παρατηρούσαν κάθε φορά τους διάφορους ανθρώπους που το έπαιρναν ανυποψίαστα και έπειτα το έδιναν κάπου αλλού. Αργότερα ο Covid και η Πανούκλα άλλαξαν μεταφορικό μέσο. Ανέβηκαν στη λαβή της

σακούλας που αντάλλαξαν δυο φίλοι, στα κλειδιά του αυτοκινήτου που έπαιζε νευρικά στα χέρια του ένας άντρας, έπειτα στο καφάσι που μετέφερε ένας εργάτης, στο μολύβι που δανείστηκε η κυρία για να συμπληρώσει 'δημητριακά' στη λίστα με τα ψώνια της, στις κονσέρβες του σουπερμάρκετ που ακουμπούσε ένα παιδάκι καθώς περνούσε, παντού!

“Πάμε σε εκείνον τον κύριο που είναι έτοιμος να πιάσει το χερούλι της πόρτας.” είπε ο Covid.

Ο κύριος άπλωσε το χέρι του και τράβηξε το χερούλι για να βγει από το κατάστημα συνεχίζοντας τη βόλτα των δυο φίλων. Περπάτησε μέσα στην πόλη, μπαίνοντας όλο και πιο βαθιά στα στενάκια και τις απομακρυσμένες γειτονιές. Όταν σταμάτησε έξω από μια πόρτα και χτύπησε συνθηματικά, ο Covid και η Πανούκλα μπορούσαν ήδη να ακούσουν αμυδρούς ήχους γέλιου και μουσικής από το εσωτερικό. Μόλις η πόρτα άνοιξε οι υποψίες τους επιβεβαιώθηκαν. Ένα κρυφό πάρτι.

Φίλοι τον περίμεναν με 'μεταδοτική' χαρά και ενθουσιασμό. Μόλις μπήκε μέσα, ο άντρας, πέταξε τη μάσκα στον αέρα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα και οι δικοί του τον χειροκρότησαν. Χειροκρότησαν ειρωνικά κι ο Covid και η Πανούκλα.

“ Τίποτα καλύτερο από στιγμές με αγαπημένα πρόσωπα, δεν λες;”

Ο χορός, το γλέντι, η εκκωφαντική μουσική και το ποτό κράτησαν μέχρι αργά το βράδυ όταν ο άνθρωπος πήγε μισοζαλισμένος στο σπίτι του. Έπεσε φαρδύς πλατύς στον καναπέ και φτάνοντας το τηλεκοντρόλ με δυσκολία, άνοιξε την τηλεόραση. Οι εκφωνητές των καναλιών ενημέρωναν για την ανησυχητική αύξηση των κρουσμάτων, όμως ο άντρας είχε ήδη αποκοιμηθεί αδιαφορώντας για τον κίνδυνο. Ο Covid είχε βολευτεί άνετα στο τηλεκοντρόλ.

“Βλέπεις;” είπε στην Πανούκλα. “Όλα τα κανάλια για μένα μιλάνε. Κάλοι οι καιροί σου, δεν λέω, όμως είναι πια περασμένα μεγαλεία. Παραδέξου λοιπόν πως εγώ είμαι ο πιο επικίνδυνος υιός.”

Η Πανούκλα μόρφασε, χωρίς να παραδέχεται την ήττα της.

“Για κοίτα όμως αυτό.” έδειξε την τηλεόραση αποφεύγοντας να απαντήσει.

Ένα μικρό κοριτσάκι με καστανές πλεξούδες μιλούσε παθιασμένα στο μικρόφωνο που της είχε δοθεί και κρατούσε ένα χαρτόνι με ένα σύνθημα γραμμένο στα Σουηδικά.

“Ο κορωνοϊός είναι αποτέλεσμα κακής χρήσης της τεχνολογίας!” έλεγε. “Η τεχνολογία και η επιστήμη θα έπρεπε να συνεργάζονται για το καλό του πλανήτη και της ανθρωπότητας! Θα έπρεπε να τη χρησιμοποιούμε για να σταματήσουμε την κλιματική αλλαγή και να προστατεύσουμε τους ανθρώπους από υποσιτισμό και τα ζώα που κινδυνεύουν. Κορωνοϊός είναι απλώς ένα παράδειγμα της απληστίας του ανθρώπου. Είναι ανθρώπινο δημιούργημα αυτός ο υιός!”

Ο Covid κοκκίνισε “Κοίτα θράσος που έχει η μικρή!” είπε θυμωμένα και έκλεισε την τηλεόραση.

“Αφήνουν την κάθε ακτιβίστρια να λέει ό,τι θέλει...”

“Μην ανησυχείς, είναι απλώς ένα παιδί, κανείς δεν θα την προσέξει.” απάντησε η Πανούκλα.

“Νομίζεις θα την ακούσουν;”

Την επόμενη μέρα, ο γλεντζές του χθεσινού πάρτι ετοιμάστηκε για τη δουλειά με τον Covid και την Πανούκλα να τον ακολουθούν. Τους άφησε στο κουμπί του ασανσέρ, μέχρι που αργότερα μπήκε ένα ενοχλητικά προφυλαγμένο κοριτσάκι.

“Φοράει μάσκα και γάντια...” σχολίασε απογοητευμένη η Πανούκλα.

“Να δεις που δεν είναι τόσο προσεκτική όσο φαίνεται. Έλα. Θα της δείξουμε.” είπε ο Covid και πήδηξε κάτω στη ροζ τσάντα του κοριτσιού. Η Πανούκλα ακολούθησε.

Το κοριτσάκι βγήκε στο δρόμο και προχώρησε προς το σχολείο. Στεκόταν πάντα πιο μακριά από τους άλλους ανθρώπους που περίμεναν το φανάρι και όταν συναντήθηκε με τις φίλες της στο προαύλιο, συγκρατήθηκε ώστε να μην τις αγκαλιάσει.

“Γιατί να μην αγκαλιάσεις τις φίλες σου; Τι κακό έχει; Μήπως δεν τις συμπαθείς αρκετά;” είπε ο Covid κοντά στο αφτί της, μήπως και τον ακούσει, όμως ήξερε πως ήταν αδύνατο.

Το κορίτσι συνέχισε τον δρόμο του προς την τάξη και κάθισε στη θέση του. Το μάθημα άρχισε.

“Να δεις πως τώρα θα αρχίσει να βαριέται και θα πετάξει κάποιο χαρτάκι στη φίλη της. Πού θα πάει, σε λίγο θα πειράξει τη μάσκα της.” είπε η Πανούκλα περιμένοντας με αγωνία, όμως το κορίτσι εξακολούθησε να κρατάει τα ‘μέτρα προφύλαξης’ που τους είχαν μάθει.

“Έχει αρχίσει να με εκνευρίζει αυτή.” μουρμούρισε ο Covid, γιατί μέχρι το τέλος της ώρας δεν είχε υποκύψει σε καμία από τις δοκιμασίες που της έβαζαν.

“Γιατί δεν είναι σαν τους συμμαθητές της; Ας πούμε σαν εκείνον τον κοκκινομάλλη που βγάζει τη μάσκα του τώρα.” έδειξε η Πανούκλα.

Στα πίσω θρανία, ένα αγόρι είχε κατεβάσει τη μάσκα του και μιλούσε στον φίλο του που προσπαθούσε να διαβάσει τα χείλη του.

“Λεωνίδα!” φώναξε αυστηρά η καθηγήτρια μόλις τον πήρε χαμπάρι.

Το αγόρι κατάλαβε τι έπρεπε να κάνει και ξαναφόρεσε τη μάσκα βαριεστημένα.

“Ξέρετε παιδιά, ο χειρότερος εχθρός του ανθρώπου δεν είναι η αρρώστια, αλλά η αμάθεια και η αδιαφορία!” αναστέναξε η καθηγήτρια. “Η γνώση και η πειθαρχία είναι το όπλο μας σε αυτόν τον αγώνα.”

Τότε η Πανούκλα χαμογέλασε και έδωσε μια φιλική αγκωνιά στον Covid.

“Τελικά, δεν σε βλέπω να κάθεσαι για πολύ εδώ...”